

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 maja 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej z siedzibą we W.

o zapłatę w pkt 1 oddalił powództwo, a w pkt 2 oddalił wniosek powódki o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów postępowania (wyrok, k. 71).

Apelację od wyroku wniosła powódka, zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 17 pkt 2 k.p.c. w z art. 200 § 1 k.p.c., art. 201

§ 1 k.p.c. i art. 505¹ k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, polegające

na nieprzekazaniu niniejszej sprawy do rozpoznania sądowi właściwemu tj. Sądowi Okręgowemu w Łodzi i rozpoznaniu niniejszej sprawy przez Sąd Rejonowy

w postępowaniu uproszczonym, pomimo iż niniejsza sprawa, z uwagi na przedmiot, miała charakter sprawy o ochronę praw autorskich i winna być rozpoznana przez Sąd Okręgowy w postępowaniu zwykłym, co w konsekwencji skutkowało nieważnością postępowania

na podstawie art. 379 pkt 6 k.p.c.;

2. naruszenie przepisów postępowania tj. przepisu art. 217 § 1 i 2 k.p.c. w zw.

z art. 227 k.p.c., które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, poprzez oddalenie

na rozprawie w dniu 17 maja 2018 r. wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków i z przesłuchania stron, jako zmierzających do ustalenia okoliczności niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia i zgłoszonych dla zwłoki postępowania

oraz jako spóźnionych, podczas gdy okoliczności, na które mieli zeznawać świadkowie oraz strony, powołane w piśmie procesowym powódki z dnia 26 marca 2018 r., doprecyzowane na rozprawie w dniu 17 maja 2018 r. miały znaczenie dla rozstrzygnięcia i nie zostały powołane jedynie dla zwłoki;

3. naruszenie prawa materialnego tj. przepisu art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. art. 77 § 1 k.c. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że strony ustnie dokonały zmiany treści umowy – Zamówienia z dnia 27 lipca 2015 r. w części dotyczącej terminu wykonania przedmiotu umowy (pkt II ppkt 3. Zamówienia) poprzez ustne ustalenie innego terminu niż wskazany w Zamówieniu, podczas gdy zgodnie z treści § 10 ust. 3 Ogólnych Warunków Umowy, mających zastosowanie na podstawie pkt IV.

do Zamówienia wszelkie zmiany zawartej umowie w tym ustalenie innego terminu wykonania jej przedmiotu) wymagał formy pisemnej pod rygorem nieważności;

4. naruszenie prawa materialnego tj. art. 492 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie

i przyjęcie, iż pozwana była uprawniona do odstąpienia od zawartej umowy, z uwagi

na fakt, że świadczenie będące jej przedmiotem utraciło dla pozwanej wszelkie znaczenie, podczas gdy okoliczności wskazane w uzasadnieniu wyroku nie pozwalają na uznanie,

że świadczenie powódki faktycznie nie miało znaczenia dla pozwanej, z uwagi na fakt,

że przedmiot świadczenia (wdrożenie programu komputerowego przeznaczonego zarządzania lokalem i udzielenie licencji) nie jest warunkiem koniecznym do prowadzenia działalności gastronomicznej i może nastąpić na każdym etapie prowadzonej działalności, zarówno przed jej rozpoczęciem jak i w dowolnym momencie po jej rozpoczęciu;

5. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 231 k.p.c. poprzez dowolne niepoparte zgromadzonymi w sprawie dowodami ustalenie, zgodnie z którym strony dokonały ustnej zmiany umowy (w rozmowie telefonicznej) a nadto, że

po rozpoczęciu przez pozwaną działalności tj. otwarciu kawiarni, wdrożeniu przez powódkę programu (...) utraciło dla pozwanej wszelkie znaczenie.

W oparciu o powyższe pozwana wniosła o przeprowadzenie rozprawy, uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji – Sądowi Okręgowemu w Łodzi z wyłączeniem przepisów o postępowaniu uproszczonym i pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za I i II instancję, w tym kosztach zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych. Ewentualnie pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 4.323,35 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 13 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty od kwoty 4.323,35 oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty od kwoty 165,95 zł. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania za I i II instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych (apelacja powódki, k. 104-109).

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie strony powodowej na rzecz strony pozwanej kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym, według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (odpowieź na apelację, k. 129-130).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego orzeczenia, zniesieniem postępowania od dnia 23 sierpnia 2017 roku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi, jako sądowi I instancji.

Rację ma bowiem skarżąca, podnosząc, że Sąd Rejonowy naruszył art. 17 pkt 2 k.p.c.

w zw. z art. 200 § 1 k.p.c., art. 200 § 1 k.p.c. i art. 505¹ k.p.c. w ten sposób, że rozpoznał sprawę i wydał wyrok w sprawie należącej do właściwości Sądu Okręgowego w Łodzi, co skutkowało nieważnością postępowania na podstawie art. 379 pkt 6 k.p.c.

Powódka zawarła wraz z pozwaną umowę na zakup licencji do programów komputerowych (...) i (...), na łączną kwotę 4.157,40 złotych brutto, zapłaty której domagała się od pozwanej. Przedmiotem postępowania jest więc wynagrodzenie za udzielenie licencji dwóch wymienionych wyżej programów komputerowych. Nie ulega wątpliwości, że program komputerowy objęty jest ochroną wynikającą z art. 74 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 04 lutego 1994 roku (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1191, ze zm.). Ustawa poza umowami o przeniesienie autorskich praw majątkowych wymienia także umowy o korzystanie z utworu, określając te ostatnie mianem licencji. Licencja na ogół ujmowana jest jako dwustronna czynność prawna, w wyniku której wyłącznie uprawniony udziela innej osobie upoważnienia do korzystania z danego prawa. Na tle prawa autorskiego jej treścią jest upoważnienie do używania utworu we wskazanym przez strony zakresie udzielone licencjodawcy przez osobę wyłącznie uprawnioną lub też inną osobę upoważnioną do udzielenia licencji. Oznacza to możliwość eksploatacji utworu w obrocie przez osoby trzecie w ramach przysługującej uprawnionemu sfery wyłączności. W aktualnym stanie normatywnym licencję należy traktować jako obciążenie prawa wyłącznego (tak: Art. 41 Prawo autorskie red. Ślęzak 2017, wyd. 1/Załucki, Legalis).

Zgodnie z aktualnym orzecznictwem Sądu Najwyższego, sprawy o zapłatę wynagrodzenia za stworzenie utworu i za przeniesienie autorskich praw majątkowych do niego, a w konsekwencji także o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z utworu (licencja) są sprawami o ochronę praw autorskich w rozumieniu art. 17 pkt 2 k.p.c. Powyższe stanowisko uzasadnione jest tym, aby pojęciem „ochrony praw autorskich” obejmować ogół spraw

o roszczenia na tle regulacji prawa autorskiego i rozpatrywać je w postępowaniach przed sądami okręgowymi (por. postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 26 lutego 2015 r. III CZ 6/15, Legalis numer 1200727). Jak wskazał Sąd Najwyższy w przytoczonym postanowieniu wykładnia art. 17 pkt 2 k.p.c. powinna uwzględniać to, że występujące w tym przepisie pojęcie spraw o ochronę praw autorskich użyte jest dla potrzeb ściśle procesowych, tj. wyznaczenia granic właściwości rzeczowej sądu okręgowego, a także to, że celem tego przepisu jest przekazanie do tego sądu określonej kategorii spraw ze względu na szczególny charakter leżących u ich podłoża regulacji prawnych. Zasadne jest więc interpretowanie określenia „sprawy o ochronę praw autorskich” przez pryzmat wskazanej funkcji, co sprawia, że „ochrona praw autorskich” nie powinna być w tym przypadku łączona tylko z ochroną autorskich praw osobistych i autorskich praw majątkowych w rozumieniu rozdziałów 8 i 9 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Cel przekazania przedmiotowych spraw do właściwości rzeczowej sądu okręgowego przemawia natomiast za tym, aby pojęciem tym obejmować ogół spraw o roszczenia na tle regulacji prawa autorskiego.

Sąd Okręgowy powyższy pogląd i uzasadniającą go argumentację w całości podziela.

Udzielenie licencji na programy komputerowe oraz uzyskanie odpowiedniego wynagrodzenia, będące przedmiotem niniejszego postępowania, z całą pewnością jest więc „ochroną praw autorskich” w rozumieniu art. 17 pkt 2 k.p.c. W związku z powyższym, jak słusznie podniosła skarżąca, właściwym do rozpoznania niniejszej sprawy jest Sąd Okręgowy w Łodzi, jako sąd I instancji.

Bezprzedmiotowe okazały się wobec powyższego pozostałe zarzuty podniesione w apelacji, co zwalnia Sąd Okręgowy z obowiązku odniesienia się do nich.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie przed sądem I instancji od dnia 23 sierpnia 2017 roku (pierwsze zarządzenie w sprawie) i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi, jako sądowi I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108 § 2 k.p.c.).